

MEESTERWERKEN

WEEKBLAD VOOR JONG EN OUD

PRIJS PER NUMMER : 3,50 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

In het licht van de lantaarn

Hebben wolven kinderen gevoed?

Men kent de legende van Romulus, die Rome stichtte. Romulus was zoon van Mars en afstammeling van Venus, langs zijn moeder, Rhea Sylvia, dochter van Numitor, koning van Alba. Amulius, broeder van Numitor, om den koning van Alba, dien hij onttroond had, van afstammelingen te beroven, deed de tweelingbroeders Romulus en Remus in een mand plaatsen, en langs den Tiber afdrijven. Maar zulks gebeurde op het ogenblik dat de Tiber buiten zijn oevers was getreden. Het water trok zich terug en de tweelingbroeders bleven aan den voet van den Palatynsen berg op het droge achter. Zij werden door een wolvijn gezoogd en nadien in het geheim door een herder opgevoed, die de twee kinderen gevonden had. Groot geworden, werden zij om hun buitengewone lichamelijke kracht vermaard. Zij werden door hun grootvader Numitor herkend, dien zij terug op zijn troon plaatsten. Romulus stichtte de stad Rome, die hij met avonturiers bevolkte. Maar het werd een stad zonder vrouwen, daar de naburige volkeren weigerden zich met de Romeinen te verbinden. Toen boden de Romeinen een godsdienstig volksfeest aan de Sabijnen aan en gingen tijdens die spelen tot den Sabijnsen maagdenroof over. Die roof ontketende tussen Romeinen en Sabijnen een oorlog. Maar de nieuwe Romeinse vrouwen wierpen zich tussen hun vaders en hun echtgenoten en deden den strijd staken. De beide volkeren vormden weldra maar één volk meer, met Romulus als koning.

Een bronzen beeld, dagtekenend van de zesde eeuw vóór Christus en voorstellend een wolvijn die Romulus en Remus voedt, werd op het Capitolium geplaatst en herinnerde aan de legende van den oorsprong van Rome.

De wetenschap haalt achttien gevallen aan van kinderen in wilden staat, die onder de wolven opgroeiden.

Over dergelijke wolfskinderen werden vele dwaze sprookjes ver-

spreid, waartegenover men zeer wantrouwend moet zijn.

In het begin van 1941 echter werd door een Amerikaans zending, Singh, uit Brits-Indië, een en ander over wolfskinderen medegedeeld, dat voor geloofwaardig gehouden wordt.

Singh ging inderdaad eerst op herhaalden aandrang van geleerden tot de publicatie over van getuigenissen, die hij meegemaakt had.

Gedurende een reis door een oerwoud verzochten enige dorpelingen hem, hun kudde tegen de wolven te beschermen, die reeds talrijke slachtoffers in hun vee hadden gemaakt.

Singh bouwde een schuilhut aan den zoom van het woud, waarin hij zich tegen het vallen van den avond opstelde om den strijd tegen de wolven aan te gaan.

Na enigen tijd kwam een wolvin uit het struikgewas te voorschijn. Zij was door een aantal welpen gevolgd, waarvan er twee door hun eigenaardigen gang opvielen. Men kon goed merken dat het geen wolven waren, ook geen jonge beren, noch apen.

Wat ze juist waren, daarvan kon men zich geen rekenschap geven.

Tot een drijfjacht werd besloten, die toeliet de zonderlinge dieren te omsingelen. Men kan zich licht de verbazing van den zending voorstellen, toen hij tot de vaststelling kwam, dat het twee meisjes waren, die drie tot acht jaren oud konden zijn.

Beide kinderen liepen op handen en voeten. Zij konden natuurlijk niet spreken. Hoogst waarschijnlijk hadden zij hun prille jeugd onder de wolven doorgebracht. Men nam de beide wolfskinderen in een weeshuis op. Maar hoe men zich ook inspande om ze op te voeden, kon men in dit opzet niet slagen.

Weliswaar leerden zij zich rechtop voortbewegen. Maar klederen wilden zij niet dragen. En menselijk voedsel beviel haar niet.

Spoedig ontstond tussen de beide meisjes en de honden van het weeshuis een grote vriendschap, zodat zij samen aten en speelden.

Na een jaar oefeningen gelukte het aan het oudste meisje enige woorden te stamelen. Zelfs leerde het langzamerhand spreken.

Het jongste meisje daarentegen verzwakte zienderogen. Niets kon helpen en ten slotte stierf het.

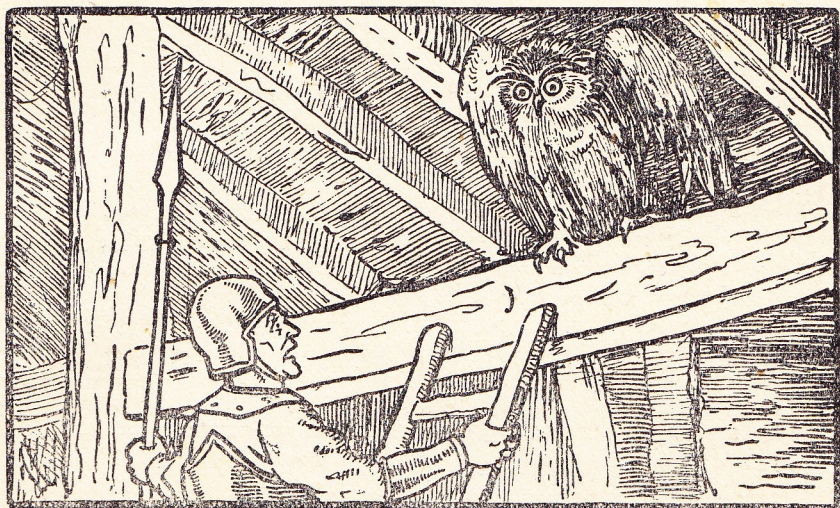
Wel eigenaardig, die dood veroorzaakte bij haar zusje een echt menselijke smart. Het kind werd mensenschuw. Hoe men het ook trachtte aan te halen, het toonde zich wars van elke liefkozing.

Het zonderde zich meer en meer af en leidde een heel ongelukkig bestaan, tot de dood kwam.

Waaraan dit vroegtijdig overlijden moest toegeschreven worden, kon niet met zekerheid uitgemaakt worden. Geleerden, die zich met dit eigenaardig geval onledig hielden, waren over het algemeen van oordeel dat de leeftijdsgrens van wolven ook voor deze kinderen gold.

Legende, waarheid? Wie zal het met zekerheid achterhalen?

Een feit dient men echter vóór ogen te houden: de Natuur heeft wel eens van die verrassende manifestaties, waarbij het menselijk verstand stil blijft staan.

De uil in de schuur.

In dien tijd waren de mensen nog zo slim niet als nu, vooral niet te Oolen. De onderstaande geschiedenis kan zulks getuigen.

Een uil, die Hoehoe heette, was op zekeren nacht in een schuur geraakt en liet zich door het eerste morgenlicht verrassen. Hij durfde de schuur niet meer verlaten, uit schrik voor de vogels, die hem allen te gelijk op het lijf zouden vallen.

Toen de boerenknecht 's morgens in de schuur kwam om stro te halen, zag hij in den hoek den uil zitten, die hem met zijn grote ogen aankeek. De knecht, dodelijk verschrikt, vluchtte de schuur uit en liep zijn meester vertellen, dat er een wangedrocht in het stro zat, zoals hij er nog nooit een gezien had. Het had ogen zo groot als karrewielen en die draaiden als een molen. Het had naar hem gebeten, alsof het hem met huid en haar wilde verslinden.

— Och ja, larie! zei de boer. Gij zijt dapper genoeg om een merel uit zijn nest op te jagen, maar als gij een dode kip op den weg ziet liggen, dan haalt gij eerst een stok eer gij durft naderen. Ik ga zelf eens naar de schuur om dit wangedrocht te bekijken.

De boer trok de schuur in, moedig, alsof hij tegen een gans leger moest vechten. Hij keek en zag het wangedrocht zitten. Ook hij ging, evenals zijn knecht, op den loop, liep naar de burens en vroeg hulp om een onbekend en vervaarlijk dier te doden, daar anders het ganse dorp eraan moest, als het uit de schuur brak.

Al de boeren kwamen gewapend met zeisen, pieken, vorken en bijlen voor den dag. Heel het dorp stond in rep en roer, alsof de vijand in aantocht was. De burgemeester stond, met gans den gemeenteraad, in de voorste rij. Toen iedereen op zijn post was, trokken zij in dichte rangen naar de schuur op.

De moedigste van hen ging met gevelde lans de schuur binnen, maar het volgend oogenblik stormde hij, bleek als een dode, schreeuwend als een speenvarken, buiten en kon verder geen woord meer spreken. Nog twee anderen rukten de schuur in, maar met hetzelfde gevolg. Eindelijk kwam een grote boer, sterk en stevig als een toren, te voorschijn; hij was een echte vechtersbaas, die voor geen tien man achteruitdeinsde.

— Lammelingen! riep hij uit. Met kijken zult gij het dier niet verjagen! Er moet gehandeld worden! Maar ik zie, dat gij als bange vrouwen achteruittrekt en dat niemand durft toetasten. Welnu, ik zal dan gaan!

Hij gespte een harnas aan, wapende zich van het hoofd tot de voeten en stond klaar voor den aanval. Ieder loofde zijn moed, doch menigeen was voor zijn leven beducht.

De grote schuurdeur werd geopend. Men plaatste een ladder tegen den balk, allen moedigden den held met grote woorden aan en baden een schietgebed tot den H. Joris, die den draak versloeg. Toen hij boven was, kreeg de uil het in de gaten, dat het om zijn leven ging. Hij begon zijn ogen te verdraaien, spreidde de vleugels op, knapte met zijn bek en liet een schril «Hoehoe!» horen.

— Stoot toe! riepen de dappere Oolenaars.

— Als gij hier op de ladder stondt, zoudt gij aldus niet praten! riep de sterke terug.

Hij klom nog een sport hoger, maar toen begon hij te beven en zocht, half bewusteloos, den terugweg.

Nu was er niemand meer, die het wangedrocht te lijf wilde gaan.

— Het ondieer, zeiden zij, heeft den moedigsten en sterksten man van Oolen, door zijn schreeuwen en blazen, vergiftigd en gewond, waarom zouden wij nodeloos ons leven wagen!

Zij bespraken ondereen wat er nu moest gedaan worden om Oolen van den ondergang te redden.

De burgemeester had er eindelijk iets op gevonden.

— Wij zullen, zei hij, de schuur met gans haar inhoud, met hooi, stro, wanmolen en het ondieer, in brand steken. De gemeente zal den eigenaar vergoeden, want beter is het, het gevaarlijke dier te verbranden, dan dat gans het dorp vernietigd wordt. Misplaatste zuinigheid zou hier de wijsheid kunnen bedriegen.

Dit voorstel werd door iedereen volmondig goedgekeurd. Men stak de schuur langs de vier kanten in brand, maar vergat de deuren dicht te doen. De uil, die het te benauwd kreeg, vloog de wereld in, en zo bekwam de gemeentekas van Oolen, geheel nutteloos, een ferme aderlating.

IN HET LICHT

JAN DE SCHUUTER

VAN DE
LANTAARN

IN DE
KROON

UITGEVER

L. OPDEBEEK

ANTWERPEN

SWA.

JAN DE SCHUYTER

In het
Licht van de Lantaarn

Folkloristische wetenswaardigheden

Gevolgd door een keuze

SPROOKJES
van de GEBROEDERS GRIMM

Pentekeningen van Edmond VAN OFFEL

Kleuromslag van Jan WATERSCHOOT

L. OP DE BEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1949